

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Radovana Havelce ve věci žalobce: **Ing. P. H.**, zastoupen Mgr. Martinem Pechem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 8. 2017, č. j. 17 A 48/2016 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, ze dne 20. 1. 2016, č. j. MMP/011167/16, byl žalobce uznán vinným ze spáchání

- přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 12 odst. 5 a § 47 odst. 3 písm. g) téhož zákona,
- přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o silničním provozu, pro porušení § 47 odst. 2 písm. a) téhož zákona a
- přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 3 zákona o silničním provozu, pro porušení § 47 odst. 3 písm. f) téhož zákona,

za což mu byla v souladu s § 12 odst. 1, odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále také jako „*zákon o přestupcích*“), podle §11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a § 12c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedených přestupků se žalobce dopustil tím, že dne 26. 6. 2015, v době okolo 18:40

hodin jel jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Passat, RZ: X, po vozovce pozemní komunikace kruhového objezdu Rondel v Karlovarské ulici v Plzni v levém jízdním pruhu ve směru k výjezdu na ulici Otýlie Beníškové, přičemž v prostoru před výjezdem na ulici Otýlie Beníškové přejížděl z levého jízdního pruhu do pravého, čímž ohrozil a omezil M. B., řidiče vozidla tovární značky Ford Tourneo Connect, RZ X, jedoucího po stejné vozovce, stejným směrem jízdy, zařazeného do pravého jízdního pruhu. Toto jednání žalobce bylo příčinou dopravní nehody, při které došlo ke střetu pravé boční části jím řízeného vozidla s levou přední částí vozidla řidiče B., který ve snaze o zabránění střetu strhl řízení vpravo na výjezd ulice Otýlie Beníškové. Při nehodě došlo k hmotné škodě na obou vozidlech. Po této události žalobce bez zastavení pokračoval dál v jízdě, aniž by prokázal druhému řidiči svoji totožnost a sdělil údaje o jím řízeném vozidle, nesepsal s druhým řidičem společný záznam o dopravní nehodě pro pojistitele, ačkoliv byl povinen tak učinit.

[3] Odvolání podané žalobcem proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, č. j. DSH/2416/16, sp. zn. ZN/497/DSH/16. Krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

[4] Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že střet vozidel nezavinil, resp. s jeho námitkou, že znalec vyslýchaný k věci nedokázal odpovědět na otázku, kde přesně došlo ke střetu vozidel a z čí viny. Krajský soud hodnotil výpověď znalce jako korespondující s výpovědí poškozeného o tom, že ke střetu muselo dojít při přejíždění žalobce z levého pruhu na kruhovém objezdu do pravého poté, co se žalobce rozhodl vyjet z kruhového objezdu do ulice Otýlie Beníškové. Jelikož se poškozený M. B. se svým vozidlem Ford nacházel rovněž na kruhovém objezdu, a to v pravém jízdním pruhu, a měl v úmyslu pokračovat po něm až k výjezdu do ulice Karlovarská, a ze způsobu střetu vozidel (místa otěru karoserie vozidel, natočení kola vozidla Ford mírně vpravo za účelem vyhnutí se střetu) soud dovodil, že žalobce při přejíždění z levého do pravého jízdního pruhu řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu omezil (nutnost poškozeného uhybat vpravo) a ohrozil (střet vozidel). Soud dále konstatoval, že vzájemná poloha vozidel po střetu nemohla být vůbec zjištěna v důsledku jednání žalobce, který v místě střetu nezastavil a pokračoval dál v jízdě.

[5] Rovněž o porušení § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu krajskému soudu nevznikly důvodné pochybnosti. Pokud žalobce tvrdil, že střet nezaznamenal, byl povinen zastavit vozidlo ve smyslu § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nejpozději ihned poté, kdy se o nehodě dozvěděl od druhého účastníka dopravní nehody, tj. v okamžiku, kdy stál s vozidlem na semaforu. Žalobce tak neučinil, naopak na zelený signál pokračoval v jízdě a z místa nehody odjel. Návrat teprve po telefonickém kontaktu policií dle názoru krajského soudu nevyvinil žalobce z porušení povinnosti neprodleně po dopravní nehodě vozidlo zastavit.

[6] V kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Rozsudek má totiž dvanáct stran, avšak argumentací stěžovatele se soud zabýval pouze na straně jediné, a to zkratkovitě a nepřezkoumatelným způsobem. Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud „přímo deformuje znalecký posudek Ing. Ž. ve smyslu izolovaného tvrzení v neprospěch stěžovatele“. V řízení před soudem nebylo prokázáno, že stěžovatel porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, navíc je potřeba střet vozidel hodnotit tak, že v podstatě o žádnou dopravní nehodu v pravém slova smyslu nešlo, jelikož poškozený neutrpěl žádnou škodu majetkovou ani škodu na zdraví.

[7] Ve vztahu k přestupku spočívajícímu v opuštění místa dopravní nehody stěžovatel obsáhle polemizuje zejména se skutkovými zjištěními správních orgánů a namítá, že ve správním řízení mělo být postupováno podle zásady *in dubio pro reo*, neboť v řízení nebylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel na místě, jež označil poškozenému jako místo, kde se setkají a nehodu

pokračování

vyřeší, skutečně nečekal. Krajskému soudu vytýká, že se jeho argumentací nezabýval jinak, než strohým konstatováním, že měl zastavit „nejpozději na semaforu“, vůbec však nevzal do úvahy „ochromení dopravy, ke němuž by takovým necitlivým způsobem došlo“. Stěžovatel namítá, že postup správních orgánů a následné odůvodnění rozsudku krajským soudem zakládají nezákonnost rozhodnutí ve smyslu kasačních důvodů podle § 103 odst. 1, písm. a), b) a d) zákona č. 105/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Ve vztahu k zavinění dopravní nehody žalobce namítá, že ve znaleckém posudku byly prezentovány pochybnosti o skutkovém stavu. Možnost zavinění střetu poškozeným ani střet vozidel na jiném místě totiž v řízení ustanovený znalec nemohl objektivně vyloučit, jelikož na místě nehody k tomu neexistovalo dostatečné množství stop. Existují tedy dvě varianty skutkového stavu, a za této situace měly správní orgány postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Stanovisko správních orgánů přejal i krajský soud. I ve vztahu k samotnému zavinění dopravní nehody stěžovatel namítl, že postup správních orgánů a následné odůvodnění rozsudku krajským soudem zakládají nezákonnost rozhodnutí ve smyslu kasačních důvodů podle § 103 odst. 1, písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě v řízení před krajským soudem; navrhl kasační stížnost zamítnout.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti soud ověřil, že stěžovatel pouze z větší části opakuje žalobní výhrady proti postupu správních orgánů. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Směřují-li kasační důvody proti postupu ve správním řízení či výlučně proti správnímu rozhodnutí, a nikoliv proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“ než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[13] Řízení ve správním soudnictví je pak ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, větě za středníkem, s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem, s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54).

[14] S ohledem na koncipování kasační stížnosti, resp. stížnostních bodů, se soud z hlediska rozsahu přezkumu může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou závěry krajského soudu přezkoumatelné, dále pak, zda krajský soud v logických souvislostech hodnotil závěry znalce a zda v souladu se zákonem vyhodnotil okamžik, kdy mělo být vozidlo po dopravní nehodě zastaveno.

[15] K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu lze obecně uvést,

že stěžovateli nic nebrání v zopakování žalobní argumentace v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, a směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem), nicméně zároveň musí být z takto tvrzeného kasačního důvodu zřejmé, že nevypořádáním konkrétních žalobních námitek se stěžovatel dostal do situace, kdy s rozhodnutím nemůže věcně polemizovat o rozhodném skutkovém stavu či právním posouzení věci, neboť mu názor soudu na podstatu věci není znám. Důsledkem tohoto stavu je pak objektivní znemožnění či výrazné ztížení formulace kasačních důvodů v případně podávané kasační stížnosti, a to zejména ve vztahu k samotné podstatě sporu. Stěžovatel ovšem nevypořádání konkrétních žalobních tvrzení krajským soudem s takovými důsledky netvrdí. Pokud stěžovatel spojuje nepřezkoumatelnost rozsudku s nesprávným hodnocením výpovědi znalce a ve vyvození nesprávných závěrů ze zjištěného skutkového stavu v důsledku nepoužití zásady *in dubio pro reo*, jde o věcnou polemiku se závěry soudu, kterou lze podřadit pod kasační důvody předpokládané § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., nikoliv pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se pak opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního soudu, tak Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítka účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na niž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[17] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, sp. zn. 2 As 44/2013).

[18] Nejvyšší správní soud má přitom za to, že krajský soud ve svém rozsudku posoudil všechny pro věc relevantní žalobní námítky. Odůvodnění napadeného rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Z porovnání obsahu žaloby a odůvodnění rozsudku krajského soudu vyplývá, že závěry soudu lze vztáhnout na všechny body žaloby. Lze tedy v první řadě konstatovat, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný.

[19] První věcně projednatelná kasační námitka směřuje proti právnímu hodnocení jednání stěžovatele, pokud neprodleně po dopravní nehodě nezastavil vozidlo [kasační důvod podle § 103 odst. 1. písm. a) s. ř. s.].

[20] Podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič, který měl účast na dopravní nehodě, je povinen vozidlo neprodleně zastavit*. Dopravní nehodou je přitom událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku

pokračování

v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu (§ 47 odst. 1 zákona o silničním provozu).

[21] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že k dopravní nehodě nedošlo s poukazem na nulovou škodu na vozidle poškozeného. Není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje svoje tvrzení o výši škody vzniklé na vozidlech, neboť z protokolu o nehodě se podává, že výše škody činila zhruba 45 000 Kč, a z fotodokumentace založené ve správním spisu je zřejmé, že poškozena byla obě vozidla. Tvrzení stěžovatele tedy neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci. Stěžovatel pak nepopírá, že na jeho vozidle škoda vznikla. Střet vozidel stěžovatele a poškozeného tedy dopravní nehodou je.

[22] Není také sporu o tom, že stěžovatel vozidlo poté, co došlo k dopravní nehodě, neprodleně nezastavil. Naopak z místa nehody odjel, přestože byl poškozeným na účast při dopravní nehodě upozorněn. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 47 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, přitom takový závěr také krajský soud v odůvodnění rozsudku zřetelně uvedl. Další stěžovatelovo tvrzení, týkající se jeho chování po dopravní nehodě, resp. důvody takového chování, a to včetně stěžovatelem tvrzeného zájmu na zachování plynulosti dopravy, krajský soud zjevně za důvodné nepovažoval. Bližšího rozboru stěžovatelovy argumentace s ohledem na jednoznačný závěr o porušení výše uvedené povinnosti (jímž byla naplněna skutková podstata přestupku) nebylo třeba. Výstižně se ostatně s touto argumentací vypořádal již žalovaný ve svém (a krajským soudem v rozsudku obsáhle citovaném) rozhodnutí.

[23] Lze pro úplnost doplnit, že stěžovatelem na jeho obhajobu uváděné důvody obstat nemohou. Zákon o silničním provozu neupřesňuje pojem „neprodleně zastavit vozidlo“, nicméně již jen na základě gramatického výkladu je zřejmé, že je tak nutné učinit bezprostředně poté, co k dopravní nehodě došlo. V daném případě stěžovatel zaregistroval - dle jeho slov - „skřípnutí“, následovalo upozornění na nehodu poškozeným, vzápětí také návrh stěžovatele poškozenému, že nehodu vyřeší na jiném místě. Nejpozději v okamžiku, kdy povědomí o dopravní nehodě stěžovatel získal (upozornění poškozeným), měl tedy vozidlo zastavit a v jízdě nepokračovat. Povinnost neprodleného zastavení vozidla není samoučelná. Jde o součást postupu směřujícího k vyřešení dopravní nehody. Jednotlivé úkony účastníků dopravní nehody jsou činěny v časové a logické posloupnosti tak, aby na místě nehody došlo k získání veškerých podkladů pro její vyšetření.

[24] Obdobnou právní otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013 – 26, v němž řešil postup účastníků dopravní nehody směřující k sepsání společného záznamu o dopravní nehodě. Soud přitom dospěl k závěru, že záznam musí být sepsán neprodleně po nehodě. K okamžiku, kdy má být takový záznam sepsán, a zda lze takový okamžik stanovit dohodou mezi účastníky dopravní nehody, soud uvedl: *„Sepsání společného záznamu je tak alternativním způsobem řešení vzniklé méně závažné dopravní nehody, přičemž na věc lze plně, s přihlédnutím ke změně právní úpravy, vztáhnout závěry citovaného rozsudku Nejvyššího soudu, dle něhož je třeba na sepsání záznamu aplikovat stejné časové kritérium jako na přivolání Policie České republiky, a to s ohledem na to, že smyslem těchto postupů je mimo jiné neprodlené a objektivní vyšetření dopravní nehody, jakož i přijetí případných potřebných opatření s touto dopravní nehodou vyvolaných a spojených. [...] Stejně jako nelze dovozovat, že určení doby, v níž dojde k sepsání záznamu, je v dispozici účastníků dopravní nehody, nelze ani ve věci obsahu takového záznamu aplikovat principy autonomie vůle či smluvní svobody, jak činil krajský soud. Je totiž třeba mít na zřeteli, že v případě sepsání záznamu o dopravní nehodě se nikterak nejedná o dohodu na jeho obsahu či dokonce smlouvu (i když v konkrétním případě není vyloučeno, že účastníci dopravní nehody se ve vylíčení okolností vedoucích k dopravní nehodě, jejího zavinění apod. shodnou).“*

[25] Neprodlené zastavení vozidla je prvotní a nedílnou součástí procesu řešení dopravní

nehody a logicky předchází sepsání společného záznamu o dopravní nehodě. Závěry soudu ve výše uvedeném rozsudku lze proto vztáhnout i na tuto zákonnou povinnost. Povinnost řidiče po nehodě neprodleně zatavit vozidlo nemůže být co do času či místa, kde má být povinnost splněna, obojita dohodou účastníků dopravní nehody. Právě k takovému postupu však stěžovatel poškozeného nabádal.

[26] Není-li dohoda mezi účastníky dopravní nehody, která by obcházela jejich povinnosti stanovené § 47 zákona o silničním provozu, přípustná, nemohou být pro posouzení odpovědnosti za přestupek rozhodné ani okolnosti komunikace mezi stěžovatelem a poškozeným ohledně jiného místa, kde měla být dopravní nehoda dořešena, ani jakýkoliv hypotetický další slibovaný postup stěžovatele ve vztahu k poškozenému. Rozhodná není ani existence volných míst pro zaparkování v blízkosti místa nehody či vůle stěžovatele na takovém místě vyčkat na příjezd poškozeného. Jelikož jsou tyto okolnosti pro učinění závěru o odpovědnosti stěžovatele za přestupek bezpředmětné, je bezpředmětným i rozdílné popisování těchto okolností stěžovatelem a poškozeným, z něhož stěžovatel dovozuje důvod pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Nutnost postupovat podle této zásady s ohledem na bezpředmětnost stěžovatelem namítaných okolností vůbec nevyvstala. Lze tedy v posuzovaném případě obecně shrnout, že pro závěr o tom, zda byla naplněna skutková podstata přestupku, není relevantní chování stěžovatele po odjetí z místa dopravní nehody, nic totiž takové chování nemění na tom, že vozidlo stěžovatel po dopravní nehodě neprodleně nezastavil. Neobstojí ani námitka, že nelze stěžovatelův případ srovnávat se situací, kdy řidič z místa nehody ujede, skrývá se a až dodatečně je vypátrán policií; takové stěžovatelem namítané okolnosti totiž zákon k naplnění skutkové podstaty přestupku nevyžaduje.

[27] Neobstojí dále námitka, že krajský soud konstatoval povinnost stěžovatele zastavit „nejpozději na semaforu“, aniž by bral ohled na „ochromení dopravy, ke kterému by takovým necitlivým způsobem došlo“. Krajský soud tuto okolnost skutečně nezohlednil, učinil tak ovšem důvodně. Posloupnost jednání řidiče, který měl účast na dopravní nehodě, je ve smyslu § 47 odst. 1 až 3 zákona o silničním provozu následující:

- neprodlené zastavení vozidla,
- přijetí opatření k zabránění vzniku škody osobám nebo věcem, pokud tato hrozí v důsledku dopravní nehody, a spolupráce při zjišťování skutkového stavu.

Účastníci dopravní nehody jsou pak povinni postupovat následujícím způsobem:

- učinit vhodná opatření, aby nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích v místě dopravní nehody; vyžadují-li to okolnosti, jsou oprávněni zastavovat jiná vozidla,
- oznámit, v případech stanovených zákonem o silničním provozu, nehodu policii; došlo-li k zranění, poskytnout podle svých schopností první pomoc a k zraněné osobě přivolat poskytovatele zdravotnické záchranné služby,
- označit místo dopravní nehody,
- umožnit obnovení provozu na pozemních komunikacích, zejména provozu vozidel hromadné dopravy osob,
- neprodleně ohlásit policii poškození pozemní komunikace, obecně prospěšného zařízení nebo životního prostředí, pokud k němu při dopravní nehodě došlo,
- prokázat si na požádání navzájem svou totožnost a sdělit údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě,
- v případech, kdy nevznikne povinnost oznámit nehodu policii, sepsat společný záznam o dopravní nehodě, přitom záznam musí obsahovat identifikaci místa a času dopravní nehody, jejích účastníků a vozidel, její příčiny, průběhu a následků.

pokračování

[28] Uvedený postup zachovává vnitřní posloupnost jednotlivých úkonů směřujících jednak k vyřešení dopravní nehody, jednak k odstranění jejích následků, primárně k záchraně života, či ochraně zdraví. Úkony v dané struktuře jsou přitom seřazeny podle jejich důležitosti. Z uvedené posloupnosti je zřejmé, že plynulost dopravy lze řešit až poté, co jsou splněny primární povinnosti tak, aby byl naplněn zájem na ochraně života a zdraví účastníků dopravní nehody a podchycen skutkový základ pro její vyřešení. Možnost nerespektovat povinnost řidiče po nehodě vozidlo neprodleně zastavit z důvodu zachování plynulosti provozu zákon nepřipouští. Čistě pro pořádek lze stěžovatele odkázat na fotodokumentaci založenou ve správním spisu. Je v ní zaznamenána dopravní situace na místě nehody. Z fotografií fakticky prázdného kruhového objezdu a okolních komunikací se nepodává, že by dopravní situace vůbec mohla být pro stěžovatele důvodem, proč vozidlo po nehodě nezastavit.

[29] Důvodná není ani druhá kasační námitka směřující proti skutkovým zjištěním o průběhu dopravní nehody, o nichž stěžovatel s poukazem na výpověď znalce tvrdí, že se ze správného spisu nepodávají [kasační důvod podle § 103 odst. 1. písm. b) s. ř. s.].

[30] Podle § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu *smí přejíždět z jednoho jízdního pruhu do druhého řidič jen tehdy, neobroží-li a neomezí-li řidiče jedoucího v jízdním pruhu, do kterého přejíždí; přitom musí dávat znamení o změně směru jízdy. Při souběžné jízdě umožní řidiči vozidel jedoucích v průběžném pruhu řidičům vozidel do tohoto pruhu přejíždějících z pruhu, který přestal být průběžným, vjet tak, aby se vozidla jedoucí v průběžném pruhu a vozidla do něho přejíždějící mohla řadit střídavě po jednom do jízdního proudu průběžného pruhu. Tam, kde se dva jízdní pruhy sbíhají v jeden, aniž by bylo zřejmé, který z nich je průběžný, nesmí řidič jedoucí v levém jízdním pruhu obrožít řidiče jedoucího v pravém jízdním pruhu.*

[31] Znalec ve své výpovědi při ústním jednání dne 21. 12. 2015 jednoznačně uvedl, že stěžovatel odbočující do ulice Otýlie Beníškové musel v každém případě přejíždět z levého do pravého jízdního pruhu s tím, že at' již došlo ke střetu vozidel v bodě 1 (dle tvrzení poškozeného) či v bodě 2 (dle tvrzení stěžovatele), najíždělo vozidlo stěžovatele částečně do jízdního pruhu vozidla poškozeného. Znalec vskutku pro absenci jízdních a brzdných stop jednoznačně nemohl stanovit průběh jízdy obou vozidel před vznikem dopravní nehody, proto jeho závěry vycházejí z mechanismu poškození obou vozidel. Na hodnocení mechanismu poškození vozidel znalec v souvislosti s absencí stop odkázal, takový odkaz však stěžovatel pomíjí. Kasační námitka tak stojí na dezinterpretaci výpovědi znalce stěžovatelem. Zavinění střetu vozidel znalec nehodnotil (zcela správně poukázal na to, že jde o otázku právní, nikoliv technickou), námitka stěžovatele, že znalec zavinění poškozeným objektivně vyloučit nemohl, je proto bezpředmětná. Bepředmětné je i lpění stěžovatele na místě, kde ke střetu vozidel došlo. Jednoznačně bylo totiž v řízení prokázáno, že ke střetu došlo v důsledku stěžovatelova přejetí z levého do pravého jízdního pruhu při vyjíždění z kruhového objezdu (viz výpověď znalce). Soud výpověď znalce hodnotil v logických souvislostech, není proto důvodná námitka, že izolovaně zohlednil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele. Nenastaly tedy ani ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v porušení § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu pochybnosti, které by zakládaly důvod pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

[32] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu